رئاسة الشؤون الدينية
بالمسجد الحرام والمسجد النبوي

العَقِيدَةُ الصَّحِيْحَةُ وَمَا يُضَادُّهَا | مقدوني | македонски

Исправното верување и неговите спротивности

Автор: Почитуваниот шејх
Абдулазиз бин Абдулах бин Баз

ⓒ جمعية خدمة المحتوى الإسلامي باللغات ، ١٤٤٨هـ

بن باز ، عبد العزيز
العقيدة الصحيحة و مايضادها - مقدوني. / عبد العزيز بن باز - ط١. .- الرياض ، ١٤٤٨هـ
٤٤ ص ؛ ..سم

رقم الإيداع: ١٤٤٨/٥٥٨٧
ردمك: ٩٧٨-٦٠٣-٥١٧-٤٩٣-٠

العَقِيدَةُ الصَّحِيْحَةُ وَمَا يُضَادُّهَا

Исправното верување и неговите спротивности

لِسَمَاحَةِ الشَّيْخِ العَلَّامَةِ
عَبْدِ العَزِيزِ بْنِ عَبْدِ اللهِ بْنِ بَازٍ
رَحِمَهُ اللهُ

Автор: Почитуваниот шејх
Абдулазиз бин Абдулах бин Баз

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Прво послание
Исправното верување и неговите негации

Автор: Почитуваниот шејх
Абдулазиз бин Абдулах бин Баз

Благодарноста Му припаѓа само на Аллах. Салаватите и селамите од Аллах се за последниот Пратеник, неговото семејство и неговите асхаби.

Потоа велам: Имајќи предвид дека исправното верување е основата на исламот и темелот на верата, сметам дека е важно да се говори за оваа тема, да се пишува за неа и да се составуваат дела кои имаат за цел нејзиното разјаснување и појаснување.

Општопознато е според шеријатските аргументи од Куранот и Сунетот, дека зборовите и делата се исправни и прифатени само доколку произлегуваат од исправно верување. Ако верувањето не е исправно, тогаш и зборовите и делата кои произлегуваат од него се неисправни, за што Возвишениот Аллах вели:

﴿...وَمَن يَكۡفُرۡ بِٱلۡإِيمَٰنِ فَقَدۡ حَبِطَ عَمَلُهُۥ وَهُوَ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ مِنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ﴾

„А тој што ќе отпадне од вистинската вера – залудни ќе му бидат делата негови и тој, на оној

свет, ќе биде губитник.“ (Ел Маиде, 5)

Возвишениот исто така вели:

﴿وَلَقَدۡ أُوحِيَ إِلَيۡكَ وَإِلَى ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِكَ لَئِنۡ أَشۡرَكۡتَ لَيَحۡبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ ٦٥﴾

„А тебе, и на тие пред тебе им било објавено: ‚Ако други на Аллах за рамни Му припишуваш, твоите дела сигурно ќе пропаднат, а ти изгубен ќе бидеш.‘“ (Ез Зумер, 65)

Ајетите во овој контекст се многубројни. Аллаховата Книга и Сунетот на Неговиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, јасно укажуваат дека вистинското верување се состои од следниве шест основи: верување во Аллах, Неговите мелеци, Неговите книги, Неговите пратеници, Судниот ден и во одредбата (кадерот), било таа која ја сметаме добра или лоша. Овие шест основи се темелите на вистинското верување, со кои е објавена Аллаховата Книга и со кои Аллах го испрати Неговиот Пратеник, Мухамед, салаллаху алејхи ве селем.

Доказите за овие шест основи во Куранот и веродостојниот Сунет се многубројни, меѓу кои, на пример, се следниве:

Прво: доказите од Аллаховата Книга; меѓу нив се зборовите на Возвишениот:

﴿لَّيۡسَ ٱلۡبِرَّ أَن تُوَلُّواْ وُجُوهَكُمۡ قِبَلَ ٱلۡمَشۡرِقِ وَٱلۡمَغۡرِبِ وَلَٰكِنَّ ٱلۡبِرَّ مَنۡ ءَامَنَ

بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ وَٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ وَٱلۡكِتَٰبِ وَٱلنَّبِيِّـۧنَ...﴾

„Добродетелството не е во тоа да ги вртите вашите лица кон исток и запад, туку добродетели се тие кои веруваат во Аллах, во оној свет, во мелеците, во книгите, во веровесниците...“ (Ел Бекаре, 177)

И зборовите на Севишниот:

﴿ءَامَنَ ٱلرَّسُولُ بِمَآ أُنزِلَ إِلَيۡهِ مِن رَّبِّهِۦ وَٱلۡمُؤۡمِنُونَۚ كُلٌّ ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَمَلَٰٓئِكَتِهِۦ وَكُتُبِهِۦ وَرُسُلِهِۦ لَا نُفَرِّقُ بَيۡنَ أَحَدٖ مِّن رُّسُلِهِۦ...﴾

„Пратеникот верува во тоа што му се објавува од Господарот негов, и верниците, секој од нив верува во Аллах, и во мелеците Негови, и во Книгите Негови, и во Пратениците Негови: ‚Ние не правиме поделба меѓу Пратениците Негови.‘“ (Ел Бекаре, 285)

Следен доказ е и ајетот:

﴿يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ ءَامِنُواْ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَٱلۡكِتَٰبِ ٱلَّذِي نَزَّلَ عَلَىٰ رَسُولِهِۦ وَٱلۡكِتَٰبِ ٱلَّذِيٓ أَنزَلَ مِن قَبۡلُۚ وَمَن يَكۡفُرۡ بِٱللَّهِ وَمَلَٰٓئِكَتِهِۦ وَكُتُبِهِۦ وَرُسُلِهِۦ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ فَقَدۡ ضَلَّ ضَلَٰلَۢا بَعِيدًا ١٣٦﴾

„О, верници, верувајте во Аллах и во Пратеникот Негов, и во Книгата која Тој на Својот Пратеник му ја објавува и во Книгите кои претходно ги објавил. А тој што нема да верува во Аллах, и во мелеците Негови, и во Книгите Негови, и во Пратениците Негови, и во оној свет,

тој далеку заталкал!“ (Ен Ниса, 136)

Доказ се Аллаховите зборови:

﴿أَلَمۡ تَعۡلَمۡ أَنَّ ٱللَّهَ يَعۡلَمُ مَا فِي ٱلسَّمَآءِ وَٱلۡأَرۡضِۗ إِنَّ ذَٰلِكَ فِي كِتَٰبٍۚ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٞ ٧٠﴾

„Зарем не знаеш дека на Аллах Му е познато сè што е на небото и на Земјата? Сето тоа е во Книгата, тоа, навистина, на Аллах му е лесно!“ (Ел Хаџ, 70)

Второ: Доказите од Сунетот; меѓу нив е познатиот хадис кој го бележи Муслим во неговиот ‚Сахих’, каде што водачот на правоверните, Омер бин Хатаб, Аллах нека е задоволен со него, раскажува дека Џибрил, алејхи селам, го прашал Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, за иманот, а тој му одговорил:

«الإِيمَانُ أَنْ تُؤْمِنَ بِاللَّهِ، وَمَلَائِكَتِهِ، وَكُتُبِهِ، وَرُسُلِهِ، وَاليَوْمِ الآخِرِ، وَتُؤْمِنَ بِالقَدَرِ خَيْرِهِ وَشَرِّهِ».

„Иман е да веруваш во Аллах, во Неговите мелеци, Неговите книги, Неговите пратеници, во Судниот ден, и да веруваш во одредбата, добрата и лошата.“[1] Хадис. Бухари и Муслим – со мала разлика – исто така го пренесуваат и хадисот на Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него.

Од овие шест основи произлегува сè што

[1] Го бележи Муслим, бр. 8.

муслиманот треба да верува, во врска со Возвишениот Аллах, оној свет и сите други прашања поврзани со гајбот (невидливото), како и сè за што нè известиле Возвишениот Аллах и Неговиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем.

Објаснувањето на овие шест основи е следново:

Првата основа: Верување во Возвишениот Аллах

Тоа верување опфаќа неколку прашања; а меѓу нив се: Верување дека само Тој е единствениот вистински Бог, достоен за обожување, и никој друг освен Него, не треба да се обожува. Тој е Создателот, Добротворот, Оној кој ги снабдува и ги знае сите тајни и јавни постапки на луѓето. Тој е способен да ги награди послушните и да ги казни непослушните.

Возвишениот Аллах ги создаде џините и луѓето поради овој ибадет и им го нареди, како што Возвишениот вели:

﴿وَمَا خَلَقْتُ ٱلْجِنَّ وَٱلْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ۝٥٦ مَآ أُرِيدُ مِنْهُم مِّن رِّزْقٍ وَمَآ أُرِيدُ أَن يُطْعِمُونِ ۝٥٧ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلرَّزَّاقُ ذُو ٱلْقُوَّةِ ٱلْمَتِينُ ۝٥٨﴾

„Џините и луѓето ги создадов само за да Ме обожуваат.

Јас не барам снабдување од нив, ниту сакам да Ме хранат,

Снабдувач е само Аллах, Моќниот и Силниот!“ (Ез Заријат, 56-58)

Возвишениот исто така вели:

﴿يَـٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ٱعْبُدُوا۟ رَبَّكُمُ ٱلَّذِى خَلَقَكُمْ وَٱلَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٢١﴾ ٱلَّذِى جَعَلَ لَكُمُ ٱلْأَرْضَ فِرَشًا وَٱلسَّمَآءَ بِنَآءً وَأَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَأَخْرَجَ بِهِۦ مِنَ ٱلثَّمَرَٰتِ رِزْقًا لَّكُمْ ۖ فَلَا تَجْعَلُوا۟ لِلَّهِ أَندَادًا وَأَنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٢﴾﴾

„О, луѓе, обожувајте Го Господарот ваш Кој ве создаде и вас и тие пред вас, за да бидете богобојазливи,

Кој Земјата постела, а небото кров ви ги направи; Кој од небото ви го спушта дождот и со него создава плодови, снабдување за вас. Затоа не припишувајте Му здруженик на Аллах, знаејќи го тоа.“ (Ел Бекаре, 21-22)

Аллах ги испрати пратениците и ги објави книгите за да ја објаснат оваа вистината, да повикуваат кон неа и да предупредат за она што ѝ се спротивставува. Возвишениот Аллах вели:

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِى كُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولًا أَنِ ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ وَٱجْتَنِبُوا۟ ٱلطَّـٰغُوتَ...﴾

„Ние на секој народ Пратеник му испративме: ‚Само Аллах обожувајте Го, а тргнете се од тагутот.‘“ (Ен Нахл, 36)

Тој исто така вели:

﴿وَمَآ أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ مِن رَّسُولٍ إِلَّا نُوحِىٓ إِلَيْهِ أَنَّهُۥ لَآ إِلَـٰهَ إِلَّآ أَنَا۠ فَٱعْبُدُونِ ﴿٢٥﴾﴾

„Пред тебе ниту еден Пратеник не испративме, а да не му објавевме: ‚Нема бог

освен Мене, затоа Мене обожувајте Ме!“ (Ел Енбија, 25)

Славениот вели:

﴿الر كِتَابٌ أُحْكِمَتْ آيَاتُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ ۝١ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنَّنِي لَكُمْ مِنْهُ نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ ۝٢﴾

„Елиф–лам–ра. Ова е Книга чии стихови се усовршени, а потоа разјаснети, од Мудриот и Сезнајниот,

само Аллах да Го обожувате, – јас сум ви од Него (пратен) за да опоменувам и радосни вести да ви кажувам.“ (Худ, 1-2)

Суштината на овој ибадет е да се издвои Возвишениот Аллах во сè што им е пропишано на луѓето како начин на обожување, како што се: довата, стравот, надежта, намазот, постот, колењето курбан, заветот и други видови ибадет, проследено со скрушеност кон Него, покажувајќи желба за Неговата награда и страв од Неговата казна, со целосна љубов кон Него и понизност пред Неговата величина.

Кој ќе се задлабочи во Благородниот Куран, ќе забележи дека поголемиот дел од него е објавен во врска со ова возвишено начело; како што се зборовите на Севишниот:

﴿إِنَّآ أَنزَلۡنَآ إِلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ بِٱلۡحَقِّ فَٱعۡبُدِ ٱللَّهَ مُخۡلِصٗا لَّهُ ٱلدِّينَ ۝٢ أَلَا لِلَّهِ ٱلدِّينُ ٱلۡخَالِصُۚ وَٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُواْ مِن دُونِهِۦٓ أَوۡلِيَآءَ مَا نَعۡبُدُهُمۡ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَآ إِلَى ٱللَّهِ زُلۡفَىٰٓ إِنَّ

﴿ٱللَّهَ يَحۡكُمُ بَيۡنَهُمۡ فِي مَا هُمۡ فِيهِ يَخۡتَلِفُونَۖ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهۡدِي مَنۡ هُوَ كَٰذِبٞ كَفَّارٞ ٣﴾

„Ние, навистина, ти ја објавуваме Книгата, со Вистина, затоа само Аллах обожувај Го, искрено исповедајќи Му ја верата, затоа само Аллах обожувај Го, искрено исповедајќи Му ја верата!

Искреното практикување на верата е долг кон Аллах! А на тие што покрај Него земаат други за заштитници: „Ние ги обожуваме само за да нè приближат што поблиску до Аллах – Аллах ним, навистина, ќе им пресуди за тоа за коешто тие не се согласуваа. Аллах нема да го упати на Вистинскиот пат тој што е лажливец и неверник.“ (Ез Зумер, 2-3)

Доказ се и Неговите зборови:

﴿وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعۡبُدُوٓاْ إِلَّآ إِيَّاهُ...﴾

„Господарот твој заповеда само Него да Го обожувате...“ (Ел Исра, 23)

Тој исто така вели:

﴿فَٱدۡعُواْ ٱللَّهَ مُخۡلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ وَلَوۡ كَرِهَ ٱلۡكَٰفِرُونَ ١٤﴾

„Затоа молете Го Аллах, искрено исповедувајќи Му ја верата – па макар тоа и да го мразат неверниците.“ (Гафир, 14)

Секој оној што внимателно ќе го разгледа Сунетот на Пратеникот ќе забележи дека и во него се посветува внимание на овој голем темел. Пример за тоа е: Во двата Сахиха е забележан хадис кој го пренесува Муаз, Аллах

нека е задоволен со него, во кој Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, рекол:

«حَقُّ اللهِ عَلَى العِبَادِ أَن يَعْبُدُوهُ وَلَا يُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا».

„Аллаховото право кај робовите е да Го обожуваат и да не Му припишуваат здруженик.“[1]

Во верувањето во Аллах спаѓа и верувањето во сè што Аллах им го наредил на Неговите робови и им го пропишал, во што спаѓаат петте јасни столбови на исламот.

Тие столбови се: сведоштвото дека нема друго божество достојно за обожување освен Аллах и дека Мухамед е Божји пратеник, клањањето намаз, давањето зекат, постот на месецот рамазан, аџилак до Аллаховата Света Куќа за оној што е во можност, и другите фарзови што со кои дошол чистиот шеријат.

Најголемиот и најзначајниот од овие столбови е сведоштвото дека нема друг бог кој заслужува да биде обожуван освен Аллах и дека Мухамед е Неговиот пратеник. Ова сведоштво значи дека обожувањето треба да Му биде посветено само на Аллах и никому друг. А тоа е значењето на „Ла илахе иллаллах“. Нејзиното значење – како што рекле учените, Аллах да им се смилува – е: нема друго божество кое со

[1] Го бележат Бухари, бр. 2856, и Муслим, бр. 30.

право заслужува да биде обожувано освен Аллах. Според тоа, сè што се обожува покрај Аллах – било човек, мелек, џин или нешто друго – е обожувано залудно и неправедно, а единствениот достоен за обожување е Аллах, Единиот, Кој нема здруженик, како што Возвишениот вели:

﴿ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلۡحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدۡعُونَ مِن دُونِهِۦ هُوَ ٱلۡبَٰطِلُ...﴾

„Тоа е затоа што Аллах е Вистина, а тие на кои, покрај Аллах, им се молат се лага...“ (Ел Хаџ, 62)

Веќе е објаснето дека Аллах ги создаде луѓето и џините заради оваа најзначајна основа и им нареди да ја спроведуваат во пракса. За таа цел, ги испраќаше пратениците и ги објавуваше книгите. Затоа, треба добро да размислиш за ова за да ти стане појасна состојбата во која се нашле муслиманите поради непознавањето на оваа најголема и најзначајна основа. Поради незнаењето за неа, тие почнале покрај Аллах да обожуваат и други, и она што е само и исклучиво Негово право го насочиле кон други покрај Него. Аллах нека ни е на помош!

Верувањето во Аллах значи да се верува дека Аллах е Создателот на светот, дека Тој суверено управува со сите нешта и дека ги контролира според Неговото сеопфатно знаење и моќ. Исто така, тоа вклучува верување дека Тој е Владетел

на овој и на идниот свет, дека е Господар на сите светови и дека нема друг Создател и Господар освен Него. Тоа значи и дека Аллах испратил пратеници и објавил книги за да ја поправи состојбата на робовите, и за да ги повика кон она што е нивен спас и добро, како на овој така и на идниот свет. Тој, Славениот во сето тоа нема здруженик, Возвишениот вели:

﴿ٱللَّهُ خَٰلِقُ كُلِّ شَيۡءٖۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ وَكِيلٞ ٦٢﴾

„Аллах е Создател на сè и Тој управува со сè.“ (Ез Зумер, 62)

Возвишениот вели:

﴿إِنَّ رَبَّكُمُ ٱللَّهُ ٱلَّذِي خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٖ ثُمَّ ٱسۡتَوَىٰ عَلَى ٱلۡعَرۡشِۖ يُغۡشِي ٱلَّيۡلَ ٱلنَّهَارَ يَطۡلُبُهُۥ حَثِيثٗا وَٱلشَّمۡسَ وَٱلۡقَمَرَ وَٱلنُّجُومَ مُسَخَّرَٰتِۭ بِأَمۡرِهِۦٓۗ أَلَا لَهُ ٱلۡخَلۡقُ وَٱلۡأَمۡرُۗ تَبَارَكَ ٱللَّهُ رَبُّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ٥٤﴾

„Господарот ваш е Аллах, Кој небесата и Земјата во шест периоди ги создаде, а потоа над Аршот се возвиши. Тој со темнината на ноќта го прекрива денот, која во чекор го следи, а Сонцето и Месечината и ѕвездите се покоруваат на Неговата волја. Само Тој создава и управува! Возвишен нека е Аллах, Господарот на световите!“ (Ел Араф, 54)

Верувањето во Аллах исто така вклучува и верување дека на Аллах Му припаѓаат најубавите имиња и највозвишените својства,

кои се пренесени и потврдени во Куранот и Сунетот на Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, без искривување, негирање, опишување на нивната форма или споредување.

﴿...لَيۡسَ كَمِثۡلِهِۦ شَيۡءٞۖ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡبَصِيرُ﴾

„Ништо Нему не му е слично! Тој сè слуша и сè гледа.“ (Еш Шура, 11)

Обврска е да се прифатат онака како што се пренесени, без опишување на нивната форма, со верување во возвишените значења на кои упатуваат, кои се својства на Аллах, и обврска е да се опишува Аллах со нив на начин кој Му доликува, без споредување со својствата на созданијата, како што Возвишениот вели: Тој Славениот вели:

﴿فَلَا تَضۡرِبُواْ لِلَّهِ ٱلۡأَمۡثَالَۚ إِنَّ ٱللَّهَ يَعۡلَمُ وَأَنتُمۡ لَا تَعۡلَمُونَ ٧٤﴾

„Затоа не изнесувајте Му слични на Аллах! Аллах навистина знае, а вие не знаете.“ (Ен Нахл, 74)

Ова е верувањето на следбениците на ехли Сунетот и џематот, асхабите на Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, и оние кои ги следат во доброто, поврзано со Аллаховите имиња и атрибути. Имамот Ебу Хасан ел Ешари, рахимехуллах, го пренел ова верување во својата книга „Ел Мекалат“за следбениците на

хадисот и Сунетот. Ова верување го пренеле и други имами на овој умет.

Ел-Евзаи, рахимехуллах, рекол: „Зухри и Мекхул беа прашани за ајетите во кои се спомнати Аллаховите својства, па рекоа: ‚Прифатете ги онака како што се наведени.‘“ (3)[1]

Исто така, имамот Ел-Евзаи, рахимехуллах, рекол: „Во наше време, кога многу табиини сè уште беа меѓу нас, велевме: ‚Возвишениот Аллах е над Аршот и веруваме во Неговите својства кои се спомнати во Сунетот.‘“ (4)[2]

Велид бин Муслим, рахимехуллах, рекол: „Малик, Евзаи, Лејс бин Сад и Суфјан Ес-Севри, рахимехумуллах, беа прашани за ајетите и хадисите во кои се спомнати Аллаховите својства, па сите одговорија: ‚Прифатете ги онака како што се наведени, без прашања за нивната форма.‘“ (5)[3]

Кога го прашале Рабиа бин ебу Абдурахман, учителот на имамот Малик, Аллах да им се

---

[1] Го бележат Ел Лалекаи во „Шерх Усул ел-Итикад“ (735), и Ибн АбдулБер во „Џамиул ‘Илм ве Фадлихи“, (1801), но со изразот „хадисите“ наместо „ајетите во кои се спомнати Аллаховите својства“, а неговиот текст гласи: „Пренесувајте ги овие хадиси како што дошле и не расправајте за нив.“

[2] Го бележи Ел-Бејхеки во „Ел Есма’ ве Сифат“, (865), а Ибн Тејмије го оценува неговиот сенед како сахих во „Ел-Хамевија“, стр. 269, Ез-Зехеби во неговото дело „Ел-‘Ард“ (2/223) рекол: „Пренесувачите се доверливи имами.“

[3] Го бележат Ел-Лалекаи во „Шерх Усулул Итикад“, (930) и Ел-Бејхеки во „Ел-Есма вес Сифат“, (955).

смилува, за истива (возвишувањето), тој рекол: ,Истива (неговото значење) не е непознато, но начинот за луѓето е непојмив. Објавата е од Аллах, должноста на Пратеникот е да ја пренесе, а наше е да веруваме и да прифатиме како што е пренесено.“ (6)[1] Кога го прашале имамот Малик, рахимехуллах, за истото, тој рекол: „Истива (возвишувањето) е познато, но начинот е непознат (кога станува збор за Возвишениот Аллах). Верувањето во тоа е задолжително, а прашувањето за тоа е новотарија.“ Потоа му рекол на човекот кој прашал: „Ти си лош човек!“ и наредил да се отстрани од собирот. (7)[2] Слично на тоа е пренесено и од мајката на верниците Уму Селеме, радиаллаху анха. (8)[3]

Имамот Ебу Абдурахман бин Ел-Мубарек, Аллах да му се смилува, рекол: „Знаеме дека нашиот Господар е над небесата, над Својот Арш, одвоен од Своите созданија.“ (9)[4]

Кажаното од имамите на ова тема е многубројно и невозможно е сите да се опфатат

---

[1] Го бележат Ел-Лалекаи во „Шерх Усулул Итикад“, (665) и Ел-Бејхеки во „Ел-Есма вес Сифат“, (868).

[2] Го бележат Ел-Лаликаи во „Шерх Усулул Итикад“, (664), Ебу Нуајм во „Хилијетул Евлија“ (325/6), и Ел-Бејхеки во „Ел Есма вел Сифат“, (867).

[3] Го бележат Ел-Музеки во „Ел-Музекијат“, (29), Ибн Бета во „Ел-Ибане“, (120) и Ел-Лаликаи во „Шерх Усулул Итикад“, (663).

[4] Го бележат Ед-Дарими во „Ер-Редду ала ел-џехмијети“, (67) и Ел-Бејхеки во „Ел-Есма вес Сифат“, (903).

во ова предавање. За оние кои сакаат да дознаат повеќе, препорачувам да ги разгледаат делата на имамите на Сунетот, како што се: „Ес-Суне“ на Абдулах, синот на имамот Ахмед, „Ет-Тевхид“ на имамот Мухамед бин Хузејме, „Ес-Суне“ на Ебу Касим Ел-Лалекаи Ет-Табери, „Ес-Суне“ на Ебу Бекр бин Ебу Асим, и одговорот на шејхул ислам Ибн Тејмије до жителите на Хама (позната како Хамевија). Овој одговор е извонреден и е од голема корист, бидејќи тој, Аллах да му се смилува, го објаснува верувањето на ехлу сунетот, пренесувајќи многу од нивните цитати, како и верски и рационални докази кои ја потврдуваат исправноста на нивните ставови и погубноста на ставовите на нивните противници.

Такво е, неговото дело „Тедмурија“, кое уште подетално ја обработува оваа тема и го објаснува верувањето на следбениците на Сунетот, користејќи верско-рационални докази. Преку оваа книга, тој одговорил на спротивставената страна, правејќи ја вистината уште појасна и побивајќи ја невистината – за секој што трага по знаењето и има искрени намери во прифаќање вистината. Во кратки црти: Верувањето на следбениците на сунетот и џематот во поглед на Аллаховите имиња и својства е дека тие го потврдуваат за Возвишениот Аллах сето она што Тој Самиот го

потврдил за Себе во Неговата Книга, и што му го потврдил Неговиот Пратеник, Мухамед, салаллаху алејхи ве селем, во својот Сунет, потврдување без споредување; и Го возвишуваат од каква било сличност со созданијата, возвишување лишено од негирање; па на тој начин се сочуваа од контрадикторности. Така тие постапуваат во согласност со сите докази, со Аллахова помош, затоа што Божјиот закон е за секој што цврсто се придржува до патот на вистината по кој оделе пратениците, што во тоа го вложува својот максимум и искрено се труди во Негово име да ја најде вистината, да го упати кон вистината и да ја покаже неговата аргументација. Возвишениот вели:

﴿بَلۡ نَقۡذِفُ بِٱلۡحَقِّ عَلَى ٱلۡبَٰطِلِ فَيَدۡمَغُهُۥ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٞ...﴾

„Туку со вистината ја потиснуваме лагата, вистината ја гуши и лагата исчезнува...“ (Ел Енбија, 18)

Возвишениот исто така вели:

﴿وَلَا يَأۡتُونَكَ بِمَثَلٍ إِلَّا جِئۡنَٰكَ بِٱلۡحَقِّ وَأَحۡسَنَ تَفۡسِيرًا ٣٣﴾

„Тие нема ниту еден приговор да ти дадат, а Ние да нема одговор и најубаво објаснување да наведеме.“ (Ел Фуркан, 33)

Сите кои се спротивставуваат на ехли сунетот во поглед на Аллаховите имиња и

својства, неизбежно се спротивставуваат и на верско-рационалните докази, со многу јасна контрадикција во она што го потврдуваат или го негираат. Ибн Кесир, рахимехуллах, во неговиот познат тефсир спомнал убави зборови на оваа тема, и тоа кога говорел за зборовите на Возвишениот:

﴿إِنَّ رَبَّكُمُ ٱللَّهُ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ فِى سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ ٱسْتَوَىٰ عَلَى ٱلْعَرْشِ...﴾

„Господарот ваш е Аллах, Кој небесата и Земјата во шест периоди ги создаде, а потоа над Аршот се возвиши...“ (Ел Араф, 54)

Убаво е тој говор да се пренесе тука, поради неговата корист; Тој, Аллах да му се смилува, рекол:

„Има многу мислења по ова прашање, но ова не е местото за детално објаснување. Ние го прифаќаме ставот на нашите претходници (селефу салих): Малик, Евзаи, Севри, Лејс бин Сад, Шафи, Ахмед бин Ханбел, Исхак бин Рахавеј и други, било поранешни или современи имами на муслиманите. Тие велат: ‚Треба да ги прифаќаме ајетите кои ги спомнуваат Аллаховите својства онака како што се дојдени, без да навлегуваме во нивната форма, без да ги поистоветуваме и без да ги негираме.‘ Она што го замислуваат оние кои ги поистоветуваат

Аллаховите својства со човечките не е применливо за Аллах, бидејќи Возвишениот Аллах не личи на ништо од Неговите созданија…

﴿…لَيۡسَ كَمِثۡلِهِۦ شَيۡءٞۖ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡبَصِيرُ﴾

„Ништо Нему не му е слично! Тој сè слуша и сè гледа.“ (Еш Шура, 11) Вистината по ова прашање е како што рекле имамите, меѓу кои и Нуајм бин Хамад Ел-Хузаи, учителот на имамот Бухари, кој рекол: ‚Кој го поистоветува Аллах со нешто од Неговите созданија, таквиот е неверник, а кој го негира она со што Аллах се опишал Себеси, исто така е неверник.‘ (10)[1] Нема поистоветување ниту во зборовите на Аллах, ниту во зборовите на Неговиот Пратеник. Затоа, на правиот пат е оној кој го признава она што јасно се зборува за Возвишениот Аллах во ајетите и веродостојните хадиси, на начин кој Му доликува на Неговата величина, и кој ја негира секоја несовршеност за Него.“ (11) Завршен цитатна Ибн Кесир, рахимехуллах.[2]

Во верувањето во Аллах спаѓа и тоа дека иманот, верувањето, се состои од зборови и

[1] Го бележи Ез-Зехеби во „Ел-Улув“, (464), шејх Албани во „Мухтасар Ел-Улув“, стр. 184, рекол: „Ова е пренесено до нас со веродостоен сенед, неговите пренесувачи се доверливи и познати.“

[2] Тефсир на Ибн Кесир, 3/426, 427.

дела, се зголемува со покорност, а се намалува со грешење, и дека не е дозволено да се прогласува муслиманот за неверник поради некој грев кој е помал од ширкот и куфрот, како што се: блуд, кражба, земање камата, конзумирање опијати, непослушност кон родителите и други големи гревови, доколку не ги смета за дозволени. Возвишениот вели:

﴿إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَغۡفِرُ أَن يُشۡرَكَ بِهِۦ وَيَغۡفِرُ مَا دُونَ ذَٰلِكَ لِمَن يَشَآءُ...﴾

„Аллах нема да прости ако нешто Му се здружува, а ќе прости сè освен тоа кому Тој сака...“ (Ен Ниса, 48) Како што е потврдено и во мутеватир хадиси од Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем; меѓу нив неговите зборови се и:

«إِنَّ اللهَ يُخْرِجُ مِنَ النَّارِ مَنْ كَانَ فِي قَلْبِهِ مِثْقَالُ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ مِنْ إِيْمَانٍ».

„Навистина, Аллах ќе го извади од Огнот секој што во своето срце има иман колку зрно синап.“[1]

Втората основа е: Верувањето во мелеците,

а тоа опфаќа две работи: Прво: Верување во мелеците општо; а тоа е верување дека Аллах има мелеци кои ги создал за да Му бидат

[1] Го бележи Бухари, бр. 22, како еден од хадисите кои ги пренесува Ебу Сеид Ел-Худри, радијаллаху анху.

покорни и ги опишал како:

﴿وَقَالُواْ ٱتَّخَذَ ٱلرَّحۡمَٰنُ وَلَدٗاۗ سُبۡحَٰنَهُۥۚ بَلۡ عِبَادٞ مُّكۡرَمُونَ ٢٦ لَا يَسۡبِقُونَهُۥ بِٱلۡقَوۡلِ وَهُم بِأَمۡرِهِۦ يَعۡمَلُونَ ٢٧ يَعۡلَمُ مَا بَيۡنَ أَيۡدِيهِمۡ وَمَا خَلۡفَهُمۡ وَلَا يَشۡفَعُونَ إِلَّا لِمَنِ ٱرۡتَضَىٰ وَهُم مِّنۡ خَشۡيَتِهِۦ مُشۡفِقُونَ ٢٨﴾

„Тие велат: ‚Семилосниот си зел дете!' Возвишен нека е Тој! А мелеците се само робови почитувани.

Тие не зборуваат сè додека Тој не им одобри и постапуваат така како што Тој ќе им нареди.

Тој знае што правеле и што ќе прават, и тие ќе се заземаат само за тој од кого Тој ќе биде задоволен, а и тие самите, од страв кон Него, се плашат.“ (Ел Енбија, 26-28)

Постојат многу видови на мелеци, меѓу кои се оние задолжени за носење на Аршот, чуварите на Џенетот и Џехенемот, и мелеци задолжени за (евидентирање) чување на делата на робовите. Второ: Верување во мелеците детално; а тоа подразбира да веруваме во оние од нив што Аллах и Неговиот пратеник ги спомнале поимено: како Џибрил, задолжен за објавата; Микаил, задолжен за дождот; Малик, чуварот на Огнот; и Исрафил, задолжен за дувањето во рогот. Тие и нивните особини се споменуваат во веродостојни хадиси, а меѓу нив е и она што е потврдено во Сахихот од Аиша, Аллах нека е задоволен со неа, дека Аллаховиот пратеник,

салаллаху алејхи ве селем, рекол:

«خُلِقَتِ الـمَلَائِكَةُ مِن نُورٍ، وَخُلِقَ الجَانُّ مِنْ مَارِجٍ مِنْ نَارٍ، وَخُلِقَ آدَمُ مِمَّا وُصِفَ لَكُم».

„Мелеците се создадени од светлина, џините се создадени од огнен пламен, а Адем е создаден од она што ви е кажано.“[1] Хадисот го бележи Муслим во неговиот Сахих.

Третата основа е: Верувањето во Аллаховите книги, и тоа исто така опфаќа две работи:

Прво: Верување во книгите воопштено; а тоа подразбира дека Возвишениот Аллах им објавил книги на Неговите пратеници и веровесници за да ја објаснат вистината и да повикуваат кон неа, како што Возвишениот вели:

﴿لَقَدۡ أَرۡسَلۡنَا رُسُلَنَا بِٱلۡبَيِّنَٰتِ وَأَنزَلۡنَا مَعَهُمُ ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡمِيزَانَ لِيَقُومَ ٱلنَّاسُ بِٱلۡقِسۡطِ...﴾

„Ние Пратениците Наши со јасни докази ги праќавме и по нив Книга и Мерка – правда праќавме, за луѓето да постапуваат праведно...“ (Ел Хадид, 25) Возвишениот исто така вели:

﴿كَانَ ٱلنَّاسُ أُمَّةٗ وَٰحِدَةٗ فَبَعَثَ ٱللَّهُ ٱلنَّبِيِّـۧنَ مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَأَنزَلَ مَعَهُمُ

[1] Го бележи Муслим, бр. 2996, како еден од хадисите кои ги пренесува Аиша, радијаллаху анха.

ٱلۡكِتَٰبَ بِٱلۡحَقِّ لِيَحۡكُمَ بَيۡنَ ٱلنَّاسِ فِيمَا ٱخۡتَلَفُواْ فِيهِ...﴾

„Сите луѓе сочинуваа една заедница, па Аллах ги праќаше веровесниците да донесуваат радосни вести и опомена, и по нив ја праќаше Книгата со Вистината, за по неа да им се суди на луѓето за она за што тие не се согласуваа...“ (Ел Бекаре, 213)

Второ: Верување во книгите детално: Веруваме во сите книги кои Аллах ги именувал, како што се Тевратот, Инџилот, Зебурот и Куранот. Куранот е најдобрата книга, печат на сите претходни објави, ги потврдува сите претходно објавени книги и над нив бдее. Целиот умет мора да верува во Куранот, да го следи и да суди според него, заедно со веродостојниот Сунет на Божјиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем. Аллах го испрати Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, до луѓето и џините, и му го објави Куранот за да суди според него. Куранот е лек за срцата, објаснување за сè, упатство и милост за верниците. Возвишениот вели:

﴿وَهَٰذَا كِتَٰبٌ أَنزَلۡنَٰهُ مُبَارَكٞ فَٱتَّبِعُوهُ وَٱتَّقُواْ لَعَلَّكُمۡ تُرۡحَمُونَ ١٥٥﴾

„А оваа Книга која ја објавуваме е благословена, затоа следете ја и бидете богобојазливи за да ви се укаже милоста.“ (Ел Енам, 155) Возвишениот исто така вели:

﴿...وَنَزَّلۡنَا عَلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ تِبۡيَٰنٗا لِّكُلِّ شَيۡءٖ وَهُدٗى وَرَحۡمَةٗ وَبُشۡرَىٰ لِلۡمُسۡلِمِينَ﴾

„Ние тебе ти ја објавуваме Книгата како објаснување за сè и како упатство и милост и радосна вест за муслиманите.“ (Ен Нахл, 89) Возвишениот на друго место вели:

﴿قُلۡ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِنِّي رَسُولُ ٱللَّهِ إِلَيۡكُمۡ جَمِيعًا ٱلَّذِي لَهُۥ مُلۡكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ يُحۡيِۦ وَيُمِيتُۖ فَـَٔامِنُواْ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِ ٱلنَّبِيِّ ٱلۡأُمِّيِّ ٱلَّذِي يُؤۡمِنُ بِٱللَّهِ وَكَلِمَٰتِهِۦ وَٱتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمۡ تَهۡتَدُونَ ١٥٨﴾

„Кажи: ‚О, луѓе, јас сум ви на сите вас Аллахов Пратеник, Неговата власт е и на небесата и на Земјата; нема друг бог освен Него, Тој дава живот и смрт, и затоа верувајте во Аллах и во Пратеникот Негов, веровесникот, кој не знае да чита и да пишува, кој верува во Аллах и во зборовите Негови; следете го него, за да бидете упатени!‘“ (Ел Араф, 158). Ајетите во овој контекст се многубројни.

Четвртата основа е: Верувањето во Божјите пратеници

Тоа, верување исто така подразбира две работи: Прво: Верувањето во Божјите пратеници општо; а тоа е да веруваме дека Возвишениот Аллах им испратил на Своите робови Пратеници од нивните редови, кои носеле радосни вести, предупредувале и повикувале кон вистината; оној кој ќе им се

одзвие, ќе ја постигне среќата, а оној кој ќе ги одбие, ќе доживее разочарување и каење. Последниот и најдобриот од сите нив е нашиот Пратеник Мухамед бин Абдулах, салаллаху алејхи ве селем, како што Возвишениот Аллах вели:

﴿وَلَقَدۡ بَعَثۡنَا فِي كُلِّ أُمَّةٖ رَّسُولًا أَنِ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ وَٱجۡتَنِبُواْ ٱلطَّٰغُوتَ...﴾

„Ние на секој народ Пратеник му испративме: ‚Само Аллах обожувајте Го, а тргнете се од тагутот...‘“ (Ен Нахл, 36) Возвишениот исто така вели:

﴿رُّسُلٗا مُّبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى ٱللَّهِ حُجَّةُۢ بَعۡدَ ٱلرُّسُلِ...﴾

„Пративме Пратеници кои радосни вести и опомени донесуваа, за луѓето, после Пратеникот, никакво оправдување пред Аллах да немаат...“ (Ен Ниса, 165) Возвишениот на друго место кажал:

﴿مَّا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَآ أَحَدٖ مِّن رِّجَالِكُمۡ وَلَٰكِن رَّسُولَ ٱللَّهِ وَخَاتَمَ ٱلنَّبِيِّـۧنَ...﴾

„Мухамед не е татко никому од вашите луѓе, туку е Аллахов Пратеник и последен веровесник...“ (Ел Ахзаб, 40)

Второ: Верување во Божјите пратеници детално; а тоа значи да веруваме детално и поимено во оние од нив кои Аллах ги именувал или чие именување е потврдено од Аллаховиот пратеник, како што се Нух, Худ, Салих, Ибрахим

и други.

Петта основа: Верувањето во Последниот ден

А тоа подразбира:

Верување во сè што Возвишениот Аллах и Неговиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, нè известиле дека ќе се случува по смртта; како задгробното искушение, наградата и казната во гробот, како и сè што ќе се случува на Судниот ден: неговите ужаси и тешкотии, сиратот (мостот над Џехенемот), мизанот (терезијата), пресметката, наградата и казната, како и книгите на делата кои ќе им се делат на луѓето; некои ќе ја примат со десната рака, некои со левата, а на некои истата ќе им се даде зад грбот.

Во ова спаѓа и верувањето во хавдот кој му е даден на нашиот Пратеник Мухамед, салаллаху алејхи ве селем, верувањето во Џенетот и Џехенемот, гледањето на верниците кон нивниот Господар и Неговата комуникација со нив, како и сè друго што е спомнато во Благородниот Куран и веродостојниот Сунет на Божјиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем. Треба да веруваме во сето тоа и да го прифатиме на начин како што го објасниле Аллах и Неговиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем.

Шестата основа: Верувањето во (пред)одредбата - кадерот

Опфаќа четири работи:

Прво: Верување дека Возвишениот Аллах знае сè што се случило и што ќе се случи. Тој ги знае состојбите на Своите робови, нивното намирување, нивниот животен век и нивните дела, и сите други работи што ги засегаат. Ништо не Му е скриено, Славен и Возвишен е Тој! Возвишениот, вели:

﴿...وَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٞ﴾

„И знајте дека Аллах знае сè.“ (Ел Бекаре, 231) Возвишениот вели:

﴿...لِتَعۡلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ وَأَنَّ ٱللَّهَ قَدۡ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيۡءٍ عِلۡمَۢا﴾

„...за да знаете дека Аллах е моќен за сè и дека Аллах со знаењето Свое опфаќа сè!“ (Ет Талак, 12)

Второ: Верување дека Аллах го запишал сето она што го одредил, како што Тој самиот вели:

﴿قَدۡ عَلِمۡنَا مَا تَنقُصُ ٱلۡأَرۡضُ مِنۡهُمۡۖ وَعِندَنَا كِتَٰبٌ حَفِيظُۢ ۝٤﴾

„Ние знаеме што од нив земјата ќе уништи, кај нас е Книгата која сè чува.“ (Каф, 4) И вели:

﴿...وَكُلَّ شَيۡءٍ أَحۡصَيۡنَٰهُ فِيٓ إِمَامٖ مُّبِينٖ﴾

„Ние сето тоа во јасната Книга го набројавме.“ (Јасин, 12) Возвишениот исто така

вели:

﴿أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ ٱللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي ٱلسَّمَآءِ وَٱلْأَرْضِ ۗ إِنَّ ذَٰلِكَ فِي كِتَٰبٍ ۚ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٌ ٧٠﴾

„Зарем не знаеш дека на Аллах Му е познато сè што е на небото и на Земјата? Сето тоа е во Книгата, тоа, навистина, на Аллах му е лесно!“ (Ел Хаџ, 70)

Трето: Верувањето во Аллаховата волја (која целосно се реализира). Тоа што Аллах сака ќе се случи, а тоа што не го сака, не може да се случи. За тоа Возвишениот вели:

﴿...إِنَّ ٱللَّهَ يَفْعَلُ مَا يَشَآءُ﴾

„Аллах тоа што сака го прави.“ (Ел Хаџ, 18) Во Куранот стои:

﴿إِنَّمَآ أَمْرُهُۥٓ إِذَآ أَرَادَ شَيْـًٔا أَن يَقُولَ لَهُۥ كُن فَيَكُونُ ٨٢﴾

„И навистина Неговата наредба, кога сака нешто е само за тоа да каже: 'Биди' – и тоа бидува.“ (Јасин, 82) Во Куранот е кажано:

﴿وَمَا تَشَآءُونَ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ رَبُّ ٱلْعَٰلَمِينَ ٢٩﴾

„А вие не можете ништо да сакате, ако тоа Аллах, Господарот на световите, не го сака!“ (Ет Теквир, 29)

Четврто: Верувањето дека Возвишениот Аллах создал сè што постои, нема друг Создател освен Него и нема друг Господар освен Него.

Како што Возвишениот вели:

﴿ٱللَّهُ خَٰلِقُ كُلِّ شَيۡءٖۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ وَكِيلٞ ٦٢﴾

„Аллах е Создател на сè и Тој управува со сè.“ (Ез Зумер, 62) Возвишениот исто така вели:

﴿يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ٱذۡكُرُواْ نِعۡمَتَ ٱللَّهِ عَلَيۡكُمۡۚ هَلۡ مِنۡ خَٰلِقٍ غَيۡرُ ٱللَّهِ يَرۡزُقُكُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ وَٱلۡأَرۡضِۚ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۖ فَأَنَّىٰ تُؤۡفَكُونَ ٣﴾

„О, луѓе, сетете се на благодатта со која Аллах ве опсипува. Постои ли, освен Аллах, некаков друг создател кој од небо и од земја ве снабдува? Освен Него нема друг бог, па тогаш каде се одметнувате?“ (Ел Фатир, 3)

Верувањето во одредбата ги опфаќа сите овие четири основи, според верувањето на ехли сунетот, за разлика од новаторите кои негирале некои од тие основи.

Меѓу важните теми на исправното верување на ехли сунет вел џематот се љубовта заради Аллах и омразата заради Аллах, како и пријателството заради Аллах и непријателството заради Аллах. А тоа е верувањето ел-вела вел-бера, и тоа е дел од верувањето во Аллах.

Верникот ги сака и е близок со верниците, додека ги мрази и не е близок со неверниците. Најпочитуваните меѓу верниците во овој умет се асхабите на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како што е утврдено кај

следбениците на сунетот и џематот; тие ги сакаат и се блиски со нив, и веруваат дека тие се најдобрите луѓе по Пратеникот. Во тој контекст, Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, рекол:

«خَيْرُ القُرُونِ قَرْنِي ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُم».

„Најдобрата генерација е мојата, потоа оние што доаѓаат по нив, а потоа оние што доаѓаат по нив.“[1] Бухари и Муслим

Следбениците на сунетот и џематот веруваат дека најдобриот асхаб е Ебу Бекр ес-Сидик, потоа Омер ел-Фарук, потоа Осман Зун-Нурејн, потоа Али ел-Муртеда, радијаллаху анхум. Потоа следуваат останатите од десеттемина на кои им е ветен Џенетот, а потоа сите други асхаби, радијаллаху анхум. Тие се воздржуваат од коментар за несогласувањата меѓу асхабите и веруваат дека сите тие вложиле крајни напори за да ја достигнат вистината. Оној кој бил во право, има две награди, а оној кој погрешил, има една.

Тие го сакаат семејството на Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, оние кои биле верници, и ги сметаат за блиски; и ги сметаат за блиски сопругите на Божјиот пратеник, мајките на верниците. За сите нив велат: „Аллах нека биде задоволен со нив!“ Се одрекуваат од патот

[1] Го бележат Бухари, бр. 3651, и Муслим, бр. 2533, од хадисите кои ги пренесува Абдулах бин Месуд, радијаллаху анху.

на рафидиите (шиитите), кои ги мразат асхабите на Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, и ги навредуваат, и претерано ги возвишуваат членовите на семејството на Пратеникот, издигнувајќи ги на место кое Аллах не им го дал. Исто така, се одрекуваат од патот на насибиите (хариџиите), кои ги навредуваат и им нанесуваат штета на членовите на семејството на Пратеникот со зборови или дела.

Сè што спомнавме е дел од вистинското верување со кое Аллах го испратил Неговиот Пратеник, Мухамед, салаллаху алејхи ве селем. Тоа е верувањето кое сме должни да го веруваме и да го следиме, да останеме истрајни во него и да се чуваме од сè што му е спротивно. Ова е исто така верувањето на спасената група, ехли сунет вел џемат, за кои Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, рекол:

«لَا تَـزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي ظَاهِرِينَ عَلَى الحَقِّ، لَا يَضُرُّهُمْ مَنْ خَذَلَهُمْ، حَتَّى يَأْتِيَ أَمْرُ اللهِ وَهُمْ كَذَلِكَ».

„Една група од мојот умет секогаш ќе биде на вистината, нема да им наштети оној што ќе ги напушти, сè додека не дојде Аллаховата наредба, и тие ќе останат такви.“[1] Во друго

[1] Го бележи Муслим, бр. 1920, од хадисите кои ги пренесува Севбан, радијаллаху анху.

предание се вели:

«لَا تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي عَلَى الحَقِّ مَنْصُورَةٌ».

„Една група од мојот умет секогаш ќе биде на вистинскиот пат, потпомогната.“[1] тој, салаллаху алејхи ве селем, исто така рекол:

«افْتَرَقَتِ اليَهُودُ عَلَى إِحْدَى وَسَبْعِينَ فِرْقَةً، وَافْتَرَقَتِ النَّصَارَى عَلَى اثْنَتَيْنِ وَسَبْعِينَ فِرْقَةً، وَسَتَفْتَرِقُ هَذِهِ الأُمَّةُ عَلَى ثَلَاثٍ وَسَبْعِينَ فِرْقَةً كُلُّهَا فِي النَّارِ إِلَّا وَاحِدَةً فَقَالَ الصَّحَابَةُ: مَنْ هِيَ يَا رَسُولَ اللهِ؟ قَالَ: مَنْ كَانَ عَلَى مِثْلِ مَا أَنَا عَلَيْهِ وَأَصْحَابِي».

„Евреите се поделија на седумдесет и една група, христијаните на седумдесет и две групи, а мојот умет ќе се подели на седумдесет и три групи. Сите ќе влезат во Џехенемот освен една.” Асхабите прашаа: „Која е таа, о Аллахов пратенику?“ Тој одговори: „Оние кои ќе го следат она на што сме јас и моите асхаби.”[2]

Верувањата спротивни на исправното верување

Оние кои отстапуваат од ова верување и го следат спротивниот пат се бројни групи; меѓу нив се оние кои обожуваат идоли, кипови,

---

[1] Го бележи Ибн Маџе, бр. 3952, од хадисите кои ги пренесува Севбан, радијаллаху анху, а Ибн Хиббан, бр. 6714 и Хаким, бр. 8653, го оценуваат како сахих.

[2] Го бележи Тирмизи, бр. 2641, од хадисите кои ги пренесува Абдулах бин Амр. Ел-Мунави во „Фејдул Кадир“ (5/347) вели: „Меѓу пренесувачите е Абдурахман бин Зијад ел-Ефрики; Ез-Зехеби рече: ‚го сметале за слаб.‘“ Албани го оценува како сахих во „Сахихул Џами'“ (5343).

мелеци, евлии, џини, дрвја, камења и друго. Тие не се одзвале на повикот на пратениците, туку им се спротивставиле и ги негирале, како што направиле и Курејшиите и другите арапски племиња со нашиот пратеник Мухамед, салаллаху алејхи ве селем. Тие барале од нивните божества да им ги исполнат потребите, да им ги излечат болните, да им помогнат против непријателите, им принесувале жртви и им се заветувале. Кога пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, им укажал на неисправноста на тоа и им наредил да го упатат ибадетот само кон Возвишениот Аллах, тие зачудено негирале, велејќи:

﴿أَجَعَلَ ٱلۡأٓلِهَةَ إِلَٰهٗا وَٰحِدًاۖ إِنَّ هَٰذَا لَشَيۡءٌ عُجَابٞ ۝٥﴾

„Зарем тој боговите да ги сведе само на еден Бог? Тоа е, навистина, нешто многу чудно!“ (Сад,5)

Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, постојано ги повикуваше кон Аллах и ги предупредуваше од ширкот, објаснувајќи им ја стварноста и неисправноста на она што го обожуваат, сè додека Аллах не ги упати оние кои ги упати од нив. Потоа, тие влегоа во Аллаховата вера во голем број, така што Аллаховата вера надвладеа над сите други вери, по континуиран повик и долг напор од страна на Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, и

неговите асхаби, радијаллаху анхум, и оние кои ги следеа во доброто (табиините). Потоа, состојбата се промени и незнаењето надвладеа над повеќето луѓе, така што повеќето од нив се вратија во џахилијет (незнабоштво), претерувајќи во однос на пратениците и добрите луѓе, молејќи ги, барајќи помош од нив и други видови на ширк. Таквите не го разбраа значењето на „„Ла илахе иллаллах“, исправно како што го разбраа арапските неверници значењето на тоа. Аллах нека е напомош!

Овие видови на ширк постојано се шириле меѓу луѓето до ден денес, главно поради големото незнаење и оддалеченоста од времето на пратеништвото.

Заблудата кај подоцнежните народи е иста како заблудата на претходните народи, а тоа е нивното тврдење:

﴿...هَٰٓؤُلَآءِ شُفَعَٰٓؤُنَا عِندَ ٱللَّهِ...﴾

„Ова се нашите заземачи кај Аллах...“ (Јунус, 18) Нивните зборови се и следните:

﴿...مَا نَعۡبُدُهُمۡ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَآ إِلَى ٱللَّهِ زُلۡفَىٰٓ...﴾

„Ние ги обожуваме само за да нè приближат што поблиску до Аллах...“ (Ез Зумер, 3) Аллах ја поби оваа заблуда и разјасни дека секој што покрај Аллах обожува било кого, кој и да е тој, Му припишал здруженик и впаднал во

неверство. Возвишениот Аллах вели:

﴿وَيَعۡبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمۡ وَلَا يَنفَعُهُمۡ وَيَقُولُونَ هَٰٓؤُلَآءِ شُفَعَٰٓؤُنَا عِندَ ٱللَّهِ...﴾

„Тие, покрај Аллах, ги обожуваат тие кои не можат да им наштетат ниту пак можат каква било корист да им донесат, и велат: ‚Ова се нашите заземачи кај Аллах...‘“ (Јунус, 18) Возвишениот Аллах им одговори со Своите зборови:

﴿قُلۡ أَتُنَبِّـُٔونَ ٱللَّهَ بِمَا لَا يَعۡلَمُ فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَلَا فِي ٱلۡأَرۡضِۚ سُبۡحَٰنَهُۥ وَتَعَٰلَىٰ عَمَّا يُشۡرِكُونَ ١٨﴾

„Кажи: ‚Како тоа на Аллах да Му кажувате дека на небесата и на Земјата постои нешто, а Тој знае дека не постои?!' Тој е чист и многу високо над тие што Нему Му ги здружуваат!“ (Јунус, 18)

Во овој ајет, Возвишениот Аллах објасни дека обожувањето на некој друг покрај Него, без разлика дали се работи за пратеници, евлии или други, претставува голем ширк, дури и ако неговите извршители го нарекуваат со друго име. Возвишениот вели:

﴿...وَٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُواْ مِن دُونِهِۦٓ أَوۡلِيَآءَ مَا نَعۡبُدُهُمۡ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَآ إِلَى ٱللَّهِ زُلۡفَىٰٓ...﴾

„И на тие што покрај Него земаат други за заштитници: ‚Ние ги обожуваме само за да нè приближат што поблиску до Аллах.‘“ (Ез Зумер,

3) Потоа Возвишениот Аллах им одговори со Своите зборови:

﴿...إِنَّ ٱللَّهَ يَحۡكُمُ بَيۡنَهُمۡ فِي مَا هُمۡ فِيهِ يَخۡتَلِفُونَۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهۡدِي مَنۡ هُوَ كَٰذِبٞ كَفَّارٞ﴾

„Аллах ним, навистина, ќе им пресуди за тоа за коешто тие не се согласуваа. Аллах нема да го упати на Вистинскиот пат тој што е лажливец и неверник.“ (Ез Зумер, 3)

Со ова, Возвишениот Аллах објасни дека обожувањето на некој друг покрај Него преку дова, стравопочит, надеж и други видови на ибадет, претставува неверство. На тој начин, Тој укажа на неоснованоста на тврдењата дека нивните божества ги приближуваат до Него.

Меѓу неверничките убедувања кои се спротивставуваат на исправното верување и на она со кое дојдоа пратениците, е и тоа што го застапуваат современите атеисти, следбениците на Маркс, Ленин и други поборници на атеизмот. Без разлика дали го нарекуваат социјализам, комунизам, баасизам или со некое друго име, основата на овие атеисти е дека нема бог и дека животот е само материја.

Тие исто така го негираат оживувањето, Џенетот, Џехенемот, и не признаваат ниту една религија. Кој ги проучил нивните книги и

учења, го разбрал тоа со сигурност. Несомнено, ова верување е спротивно на сите небесни религии и ги води своите следбеници во пропаст како на овој така и на оној свет.

Меѓу верувањата кои се спротивставуваат на вистината е и она што го застапуваат некои суфии: тие веруваат во таканаречените евлии, за кои сметаат дека заедно со Аллах управуваат со космичките и природните процеси и се вмешуваат во работите на светот. На овие евлии им дале посебни називи во зависност од положбата, како: актаб, евтад, егвас и други имиња што, всушност, ги измислија за нивните лажни божества. Ова е ширк во рубубијетот и спаѓа меѓу најлошите видови ширк кон Возвишениот Аллах.

Кој внимателно ќе размисли за ширкот на претходните од луѓето на џахилијетот и ќе го спореди со ширкот што е распространет меѓу подоцнежните, ќе најде дека ширкот на подоцнежните е поголем и поопасен. Објаснувањето за тоа е како што следи: Арапските неверници во предисламскиот период се разликувале со две работи: Прво: Тие не Му припишуваа Нему рамен во рубубијетот; нивното припишување рамен на Аллах беше во обожувањето. Тие го признаваа рубубијетот само за Аллах, како што Возвишениот Аллах вели:

﴿وَلَئِن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ ٱللَّهُ...﴾

„А ако ги запрашаш кој ги создаде нив, сигурно ќе речат: ‚Аллах!'...“ (Ез Зухруф, 87) Возвишениот Аллах, исто така вели:

﴿قُلْ مَن يَرْزُقُكُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ وَٱلْأَرْضِ أَمَّن يَمْلِكُ ٱلسَّمْعَ وَٱلْأَبْصَٰرَ وَمَن يُخْرِجُ ٱلْحَىَّ مِنَ ٱلْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ ٱلْمَيِّتَ مِنَ ٱلْحَىِّ وَمَن يُدَبِّرُ ٱلْأَمْرَ ۚ فَسَيَقُولُونَ ٱللَّهُ ۚ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٣١﴾﴾

„Запрашај: ‚Кој ве храни од небото и од земјата, чие дело се слухот и видот, кој го создава животото од неживото, а го претвора животото во неживо, и кој управува со сè?' – ‚Аллах!', ќе кажат тие, а ти кажи: ‚Па зошто тогаш не се плашите од Него?“ (Јунус, 31) Ајетите во овој контекст се исклучително многубројни.

Второ: Нивниот ширк во ибадетот не бил постојан, туку се јавувал во време на благосостојба, а во време на тешкотии искрено му го посветуваа ибадетот само на Аллах, како што Возвишениот вели:

﴿فَإِذَا رَكِبُوا۟ فِى ٱلْفُلْكِ دَعَوُا۟ ٱللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ فَلَمَّا نَجَّىٰهُمْ إِلَى ٱلْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ ﴿٦٥﴾﴾

„Кога со бродот ќе запловат, искрено Му се молат на Аллах, а кога Тој до копното ќе ги донесе, одеднаш Нему други за рамни Му

здружуваат.“ (Ел Анкебут, 65)

Подоцнежните мушрици ги надминале своите претходници во два аспекта: Првиот аспект: Ширкот на некои од нив во рубубијетот-господарството. Второ: Нивниот ширк е и во време на благосостојба и во време на тешкотии. Ова го знае секој што ги познава и ги проучувал нивните состојби, кој гледа што прават на гробовите на Хусеин, Бедеви и други во Египет, на гробот на Аидрус во Аден, на гробот на Хади во Јемен, на гробот на Ибн Араби во Шам, на гробот на шејх Абдулкадер Гејлани во Ирак, и на други познати гробови. Обичните луѓе им придаваат големо значење и им посветуваат многу од правата што му припаѓаат исклучително на Возвишениот Аллах. Малкумина се оние кои ги предупредуваат на тоа и им ја објаснуваат вистината за тевхидот што Аллах го испратил преку Неговиот пратеник Мухаммед, салаллаху алејхи ве селем, и преку претходните пратеници, алејхим салату ве селам. Ние сме Аллахови и Нему ќе Му се вратиме.

Меѓу убедувањата кои се спротивставуваат на исправното верување во однос на Аллаховите имиња и својства се: убедувањата на новаторите како џехмиите и мутезилите, како и сите кои го следат нивниот пат во

негирањето на Аллаховите својства и верувањето дека Тој не поседува совршени особини. Со тоа, тие Му припишуваат својства на нешто што е непостоечко, материјално или невозможно. Возвишениот Аллах е високо над она со што тие Го опишуваат.

Тука спаѓаат и оние кои негираат дел од Аллаховите својства, а дел потврдуваат, како ешариите. Потврдувањето на некои својства ги обврзува да ги потврдат и другите слични својства, кои ги негирале и погрешно ги толкувале доказите за нив. Со тоа, тие се спротивставиле на верските и рационалните докази и паднале во очигледна контрадикторност.

Што се однесува до следбениците на сунетот и џематот, тие му ги потврдиле на Возвишениот Аллах сите имиња и својства кои Тој самиот си ги потврдил и кои му ги потврдил Неговиот пратеник Мухамед, салаллаху алејхи ве селем, на начин кој му доликува и Му прилега на Возвишениот. Тие негирале каква било можност за споредување на Аллах со созданијата, а истовремено не негирале ништо од Неговите својства, ниту погрешно ги толкувале. На тој начин, тие ги прифатиле сите докази и се сочувале од контрадикторности во кои паднале другите, како што беше објаснето.

Ова е патот на успехот и среќата на двата света. Тоа е правиот пат по кој оделе првите генерации на овој умет и неговите имами. Подоцнежните генерации нема да ја подобрат својата состојба поинаку од начинот на кој тоа го направиле првите генерации. Начинот на подобрување е во следењето на Куранот и Сунетот и напуштањето на она што им се спротивставува. Го молиме Возвишениот Аллах да го врати умметот на правиот пат, да го зголеми бројот на повикувачите кон упатството меѓу неговите припадници, и да им даде успех на водачите и учените на муслиманите во борбата против ширкот, во неговото искоренување и во предупредувањето од неговите средства... Тој, навистина, сè слуша и блиску е. А Аллах е Заштитник и Тој дава успех, Тој ни е доволен и прекрасен Застапник, нема сила ниту моќ освен од Аллах. Божјите благослови и мир нека се над нашиот пратеник Мухамед, над неговото семејство и асхаби.

❋❋❋

رئاسة الشؤون الدينية بالمسجد الحرام والمسجد النبوي

رسالة الحرمين

Message of The Two Holy Mosques

Guidance content for the visitors of the Holy Mosque and the Prophet's Mosque in languages

978-603-517-493-0